

[Ole Bjørn Kraft.]

end den sovjetrussiske, den kommunistiske. Burde den kendsgerning, at dette fly var sendt ind over Sovjetunionen, ikke snarere have ført til en alvorlig international forhandling om at ændre den situation, der er baggrunden for spionflyet, eller til optagelse af en drøftelse af præsident Eisenhower og vestens forslag om det, som er kaldt „den åbne himmel“, d. v. s. den frie adgang for alle nationer til på alle steder at iagttage, hvad der sker i de forskellige lande på de områder — den samme tanke, som den højtærede udenrigsminister nævnte i forbindelse med professor Niels Bohrs åbne brev om den åbne verden: muligheden for ikke at holde noget skjult, men at delagtiggøre hinanden i udviklingen. Havde det dog ikke været meget naturligere på baggrund af spionflyet at tage denne sag op og få den undersøgt i stedet for vredt at afbryde forhandlingerne? Vreden over spionflyet burde have ført til en forhandling, en udelukkelse af nødvendigheden af denne spionage gennem en tilfredsstillende international overenskomst. Således tænker man, tror jeg, i alle små lande og i vesten i det hele taget. Sovjetunionens afbrydelse af forhandlingerne på den voldsomme måde har jo kun medført, at den alvorlige situation er blevet endnu alvorligere.

Hvorfor skete det nu? Ja det er vanskeligt at bedømme det. Der føres en polemik om, hvem der er årsagen til det. En rent menneskelig bedømmelse af dette forhold kan ikke se bort fra, kan ikke undgå at være påvirket af den kendsgerning, at præsident Eisenhower så ganske åbenbart var dybt personligt ramt af det, der skete, at han har givet udtryk for en dyb menneskelig skuffelse over, at freden har lidt dette nederlag. Han drog fra mødet i Paris som en mand, der havde lidt et stort personligt nederlag. Ingen kan tvivle om, at han var kommet til dette møde med den vilje at søge at nå frem til et resultat.

Det, der er tilfældet i denne sag, er jo, at spionflyet er et udtryk for verdenssituationen, et resultat af spændinger, der eksisterer. Den fare er jo til stede, at denne spænding skal ende i en eksplosion, og den gør den yderste vagtsomhed nødvendig. Det er derfor helt urigtigt at ville sige,

at spionflyet har fremkaldt den vanskelige situation, den spænding, vi er i nu. Det modsatte er tilfældet: spionflyet er et resultat af spændingen. Man kan beklage anvendelsen af sådanne metoder, ikke mindst forud for et møde som Parismødet, men det ville dog være et slemt hykleri at fordømme spionmetoden som noget enestående fra et enkelt lands side, når man ved, at alle stormagter anvender spionering for at sikre sig, for ikke at blive overrasket, for at få at vide, hvad der foregår i denne verden, der på så mange områder er skjult. Det kan dog heller ikke skjules, at Sovjetunionen i allerhøjeste grad selv anvender disse metoder for at udforske og om muligt undergrave modstandernes modstandskraft, ja, det kan vel endogså siges, at den kommunistiske verden sidder inde med rekorden med hensyn til anvendelse af spioner, samtidig med at man nu koncentrerer hele sit mægtige propagandamateriale og -maskineri imod vesten på grund af flyet.

Se, dette forhold belyses af nogle kendsgerninger, som ikke bør udelades ved en så vidt mulig uvildig bedømmelse. Den 13. maj offentliggjorde en talsmand for det tyske forbundsriges regering i Bonn en redegørelse for den kæmpespionage, som de kommunistiske lande driver i Vesttyskland og i Vestberlin, og jeg vil gerne nævne nogle tal fra denne officielle redegørelse.

I tiden fra 30. august 1951 til 31. december 1959 er 18 000 agenter blevet arresteret i Vesttyskland og Vestberlin. Alle har de tilstået at have haft ordre til at drive spionage. Der blev i denne redegørelse givet nøjagtige oplysninger om, hvilken autoritet der stod bag denne spiontjeneste. Af dem, der blev arresteret i 1959, tilstod 2 325 at have arbejdet for spiontjenesten i den russisk besatte tyske zone, 264 udpegede Sovjetunionen som deres arbejdsgiver, 462 gjorde tjeneste for de kommunistiske østbloklande. I det første kvartal af 1960 er 588 agenter blevet arresteret. Man regner med, at der i alt er 16 000 agenter i virksomhed i Vesttyskland og Vestberlin.

På denne baggrund må man spørge sig selv, om vreden over spionagen kan være den virkelige årsag til afbrydelsen af topmødet. Mange grunde har været nævnt. De indre magtforhold i Sovjetunionen skal